

tror jeg, at Andragendet har en videre-rækkende Betydning. Jeg vil straks bemærke, at jeg har ikke noget imod, at dette Forslag vedtages, at Andragendet kommer til Justitsministerens Overvejelse, og jeg erkender, at for saa vidt Andragendet holder sig særlig til en Understøttelse til et Hjem for faldne Kvinder, maa det henvises til Justitsministeren og ikke til nogen anden Minister. Jeg er fuldstændig enig med den ærede Ordfører i at anerkende den Virksomhed, der i det hele udfoldes af Frelsens Hær. Denne Virksomhed gaar jo dels i religiøs Retning, dels i social Retning, og det er selvfølgelig nærmest det sidste, jeg tænker paa. I denne Henseende erkender jeg, at Frelsens Hær gør et meget stort Arbejde og et meget godt Arbejde, netop fordi der ikke er Tvivl om, at Frelsens Hær har alle Betingelser for, naar det gælder at hjælpe, at naa ned til Lag i Samfundet, som de private Understøttelsesforeninger eller private Institutioner vanskeligt naa ned til. Frelsens Hær udretter overordentlig meget i saa Henseende, og efter mit Kendskab dertil — og jeg har noget Kendskab dertil — arbejdes der meget ihærdigt og dygtigt, og der arbejdes med stor Opofrelse fra de paagældende Medlemmers Side. Men paa den anden Side er det sikkert, at denne Virksomhed spænder over et meget stort Omraade. Der er jo fast intet, som Frelsens Hær ikke inddrager under sin Virksomhed, naar det gælder om at hjælpe stakkels ulykkelige Mennesker, og det er jo godt, men det rummer den Fare, at hvis man skulde gaa til en Understøttelse af Frelsens Hær, blev vi ikke staaende ved Understøttelse af denne lille Del af Virksomheden, her er Tale om, saa blev Spørgsmaalet, om vi skulde understøtte Virksomheden som Helhed. Saaledes ser jeg paa Sagen, og jeg vil ikke fragaa, at jeg har ikke ringe Betænkelse ved at komme ind paa denne Vej. Det er ikke saa meget finansielle Betæneligheder — det vilde ikke komme til at dreje sig om store Beløb, i alt Fald ikke saa store, at det har nogen finansiell Betydning —, men jeg har meget mere den Betænkelse, at hvis man gaar til at understøtte Frelsens Hær fra Statens Side, paatage vi os tillige en Forpligtelse til at kontrollere, at denne Understøttelse bliver anvendt paa forsvarlig Maade, og denne Kontrol frygter jeg. Jeg frygter den fra Statsmyndigheders Side, fordi de ikke magte den, og jeg sætter saa megen Pris paa Frelsens Hær, at jeg frygter den ogsaa for Frel-

sens Hærs egen Skyld. Jeg tror, at Frelsens Hær ser noget urigtigt paa den foreliggende Sag. Det vil ganske sikkert ikke gavne den at faa Statens Understøttelse. Frelsens Hær vil derved kun blive svækket i den overordentlig gode Position, som den nu indtager over for private, der støtte den paa den ene eller den anden Maade. Kommer Frelsens Hær først ind paa denne Glidebane, at den, hver Gang den optager en ny Opgave eller forøger en gammel Opgave, gaar til Staten for at faa yderligere Hjælp dertil, vil Frelsens Hær ganske sikkert blive svækket derved, saa vist som Interessen hos de private for Hærens Gerning derved vil tabes. Jeg tror, Frelsens Hær tager fejl med Hensyn til, hvad den tror at opnaa, og, som sagt, hvis det bliver saaledes, at Staten kommer til at udøve en effektiv Kontrol med Hærens Arbejde, vil Frelsens Hær afgjort have Skade af den Understøttelse, den modtager fra Staten. Saaledes som jeg forstaar Frelsens Hærs Stilling, gælder det for den først og fremmest om at bevare sin Frihed til at virke paa den Maade, som den mener, det er rigtigt at virke paa. Naar jeg altsaa har Betænkelse ved at modtage dette Andragende, er det ikke, fordi jeg stiller mig mod Frelsens Hær og dens Arbejde, men tværtimod fordi jeg har saa megen Sympati derfor, som jeg i Virkeligheden har. Imidlertid, jeg skal tage Spørgsmaalet under nærmere Overvejelse, og det er jo det, Udvalget ønsker, der skal gøres.

Ordføreren (Busk): Jeg vil først til-lade mig en enkelt Bemærkning angaaende Spørgsmaalet om Apotekerne. Det gode ved hele den Sag er, hvad jeg allerede har udtalt, og hvad Ministeren har anerkendt og i Gerningen har vist, at man nu ikke er saa utilbøjelig som tidligere til at oprette ny Apoteker. Men naar den højtærede Minister ikke vidste, hvem han skulde henvende sig til, naar det ikke skulde være det kongelige Sundhedskollegium, og naar han ikke kunde begribe, at det kunde være rigtigt at tage en samlet Overvejelse af denne Sag, kommer Uenigheden frem. Det forekommer mig, at den højtærede Minister, som jo dog er en praktisk Mand, maa indrømme mig, at dette at oprette Apoteker i Flæng, er saa sin egen Sag. At det ikke kan være de farmaceutiske Kandidater, der skulle afgøre det, er klart, de ere jo interesserede Parter og kunne ikke dømme om det. Det vilde være bedre, om det kom til en samlet Overvejelse af almindelige Lægfolk fra